

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษา สี บรรยากาศซ่อนเร้นภายในรูปทรงผ้าแพร จากการศึกษาค้นคว้าเก็บรวบรวมข้อมูล รูปทรงผ้าแพรที่ผูกมัดกับต้นไม้และวัตถุต่างๆที่ทับซ้อนกันมีทั้งส่วนที่บดบังและสีโปร่ง ซึ่งสะท้อนความ ศรัทธาของคนไทยที่มีต่อศาสนาพุทธ เป็นสัญลักษณ์แทนการเคารพบูชาภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมนุษย์นำผ้าแพรมาใช้เพื่อเป็นการแสดงออกถึง ความเชื่อ ความศรัทธา ความเศร้า ความสุข ความ ลึกถึ้นน่ากลัว ความซ่อนเร้น ซึ่งแตกต่างจากแถบภูมิภาคตะวันตกที่นำผ้าแพรมาใช้ในเรื่องฤกษ์ดี การ แสดงความยินดีในวาระพิเศษหรืองานเปิดร้านต่างๆ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปทรงผ้าแพรที่ ผูกมัดบนต้นไม้หรือวัตถุที่บดบังและสีในมุมมองต่างๆที่แสดงความรู้สึกเป็นนามธรรม นำมาสร้างสรรค์ เป็นผลงานจิตรกรรมในรูปแบบของจินตนาการที่ประกอบขึ้นใหม่ นำรูปทรงที่บดบังของการผูกผ้า และ การทับซ้อนกันของสีมาถ่ายทอดเรื่องราวการทับซ้อนกันของรูปทรงระหว่างภายในและภายนอกที่เกิด จากความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้เทคนิคสีฝุ่นที่สร้างบรรยากาศการทับซ้อนของรูปทรงและสีทำให้เกิด น้ำหนักแตกต่างกันการที่รูปทรงและสีทับซ้อนกันจะเป็นก้อนที่บดบัง ส่วนที่เหลือจะเป็นสีโปร่งใสอยู่ใน พื้นที่ว่างของความมืดซึ่งมีการทับซ้อนแบบกึ่งโปร่งใส สร้างบรรยากาศ อารมณ์ ความรู้สึกซ่อนเร้น

ทัศนธาตุในผลงานสร้างสรรค์ด้านจิตรกรรม

การสร้างสรรค์ผลงานด้านจิตรกรรมของผู้วิจัย อาศัยทัศนธาตุ (Visual elements) ทาง ทัศนศิลป์ เป็นปัจจัยของการเห็นส่งผลให้เกิดความคล้อยตาม หรือเกิดพุทธิปัญญาจากสุนทรียภาพทาง ความงามของส่วนที่เป็นรูปธรรมในงานจิตรกรรม ดังนี้

สี (Color) ในผลงานจิตรกรรมชุดนี้จะมีสีตามวงสี 12 สี และคู่สีตรงข้าม นำมาเป็นหลักในการ ใช้สีเป็นสื่อแสดงความรู้สึกซ่อนเร้นที่ซ่อนตัวอยู่ภายในงาน นั่นก็คือการตัดกันของพื้นภาพกับส่วนที่เป็น สีของผ้า ไม่ว่าจะเป็น แดง เหลือง เขียว เป็นต้น ลดหล่นตามความงามของทัศนธาตุ ทำให้ตัวแทนของ ผ้ามีการทับซ้อนของรูปทรง สีทับซ้อนกันจะทับบดบังและโปร่งใส ซึ่งผู้วิจัยจะเน้นการวางสีเช่นนี้เพื่อเป็น การสร้างจุดเด่น จุดรองของภาพ รวมถึงสนองต่อความสมบูรณ์ จังหวะของน้ำหนักให้เกิดความ ต่อเนื่องกันจากโครงสร้างหรือน้ำหนักของสีที่กลมกลืนเป็นเอกภาพด้วยกันทั้งหมด

รูปทรง (Form) ที่กำหนดขึ้นในผลงานจิตรกรรมเกิดจากรูปทรงเลียนแบบการผูกมัด ขมวดปม บิดเกลียว และเลื่อนไหลของผ้าแพร ผ่านความรู้สึกที่ออกมาจากจิตใจโดยตรงผ่านภาษาของทาง ทัศนศิลป์ โดยได้ตัดทอน “รูป” ที่เป็นเปลือกภายนอกออก โดยวิธีถ่ายสำเนาโดยการขยับภาพตามความ ต้องการในขณะที่กำลังเคลื่อนผ่านภาพ ทำให้ได้สำเนาภาพที่มีเส้นในรูปแบบใหม่ เพื่อมุ่งเข้าสู่สาระ เนื้อหา แก่นแท้ของผลงานศิลปะที่งดงาม เร้นลับ สามารถมองเห็น รูปทรง เส้น สี น้ำหนัก รวมถึงบริบท ทั้งภายในภายนอก สอดคล้องสัมพันธ์กันอย่างมีเอกภาพ

ลักษณะผิว (Texture) กำหนดจากลักษณะผิว บาง เห็นเส้นด้ายของผ้าแพรวทับซ้อนกันเกิดความโปร่งใส แม้จะผ่านกระบวนการตัดทอนออกมาเป็นภาพวาดพื้นผิวที่ปรากฏในผลงานนั้น นอกจากจะแสดงสุนทรียภาพด้านจิตรกรรม ยังแสดงออกถึงความคิด บุคลิก ลักษณะเฉพาะตนออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน ฉะนั้นผลของเส้นสายพลิ้วไหวส่งผ่านเส้นและสีให้เห็นซ้อนทับกันเกิดความโปร่งใสและทับซ้อนลักษณะต่างๆ ที่ทำให้เกิดผลทางความรู้สึกซ้อนเร้นจากพื้นผิวที่รับแตกต่างกันออกไป

น้ำหนัก (Value) เป็นการเลือกใช้น้ำหนักเพื่อให้เกิดจุดเด่น (Dominance) สร้างมิติตื้น ลึก หนา บาง เป็นชั้นๆ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงปริมาตร (Volume) ซึ่งเป็นส่วนที่มาจากการเกิดขึ้นและทับซ้อนกันของทิศทาง โครงสร้างของน้ำหนักถูกจัดวางอย่างเป็นระบบ สัมพันธ์สอดคล้อง ลื่นไหล และมีเอกภาพ ในผลงานชุดนี้จะเน้นเป็นพิเศษในเรื่องโครงสร้างของน้ำหนักเป็นการเน้นสีให้มีความสำคัญขึ้นมาอีกประการหนึ่ง เพื่อแสดงให้เห็นมิติที่ตื้นลึก หนักเบา เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเร้นลับ ซ้อนเร้น เป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลต่อรูปทรงให้มีความชัดเจน

ดุลยภาพ (Balance) ผลงานโดยรวมจะเป็นการผสมกันของน้ำหนัก (Value) รูปทรง (Form) หรือการถ่วงดุลของสีที่ขัดแย้งกัน การรวมตัว หรือการขจัดของรูปทรงผ้าที่บิดเบี้ยวตามอิสระภายในผลงาน เพื่อให้เกิดความกลมกลืน ความพอเหมาะพอดีของส่วนต่างๆ ทั้งดุลยภาพของรูปทรงและสีที่ปรากฏให้เห็นในผลงาน

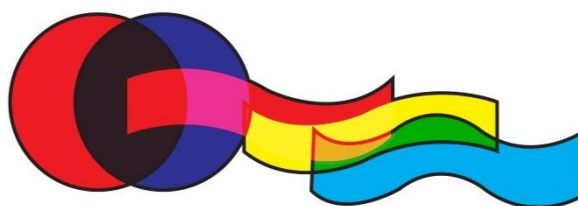
จังหวะ (Rhythm) คือ การปล่อยจังหวะให้เลื่อนไหลซ้ำกันอย่างมีเอกภาพ มีการเว้นช่องไฟถี่ ห่างจากการกำหนดของรูปทรงภายในภาพ เกิดจังหวะที่มีอยู่ทั้งภายในและภายนอกที่ซ่อนอยู่ในพื้นที่ว่างและกระจายอยู่ทั่ว เป็นสภาวะที่ชัดเจนจากโทนสี บรรยากาศ และน้ำหนัก จากจุดนี้จะก่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึก เสมือนกลุ่มสีที่ลอยมาจับต้องได้โดยที่พื้นหลังได้แผ่กระจายอย่างที่ทำให้รู้สึกกลับอยู่ภายในงาน ซึ่งเป็นผลมาจากการกำหนดสัดส่วนพื้นที่ว่างในผลงานนั่นเอง

กระบวนการสร้างสรรค์

1. การกำหนดความบันดาลใจ (Inspiration) จากเรื่องราวความเชื่อในวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยมีความสนใจในสีของรูปทรงผ้าแพรวที่ผูกมัดพันรอบต้นไม้ที่ทับซ้อนกันเป็นกลุ่มก้อนและทับซ้อนกันอยู่บนอากาศ การทับซ้อนดังกล่าวส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึก

2. การกำหนดความคิด (Idea) เป็นการนำรูปทรงการผูกผ้ามีรูปแบบของการมัด ขมวดปม การทับซ้อน ในมุมมองต่างๆ มาสเก็ตซ์ภาพแล้วนำไปถ่ายสำเนาโดยขยับภาพตามทิศทางที่ต้องการทำให้ได้สำเนาที่มีเส้นมาประกอบเป็นภาพด้วยการซ้อนทับในรูปทรงแบบใหม่ โดยอาศัยเทคนิคสีฝุ่นช่วยประสานเชื่อมโยงให้เกิดความสัมพันธ์ รูปทรง สี ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก

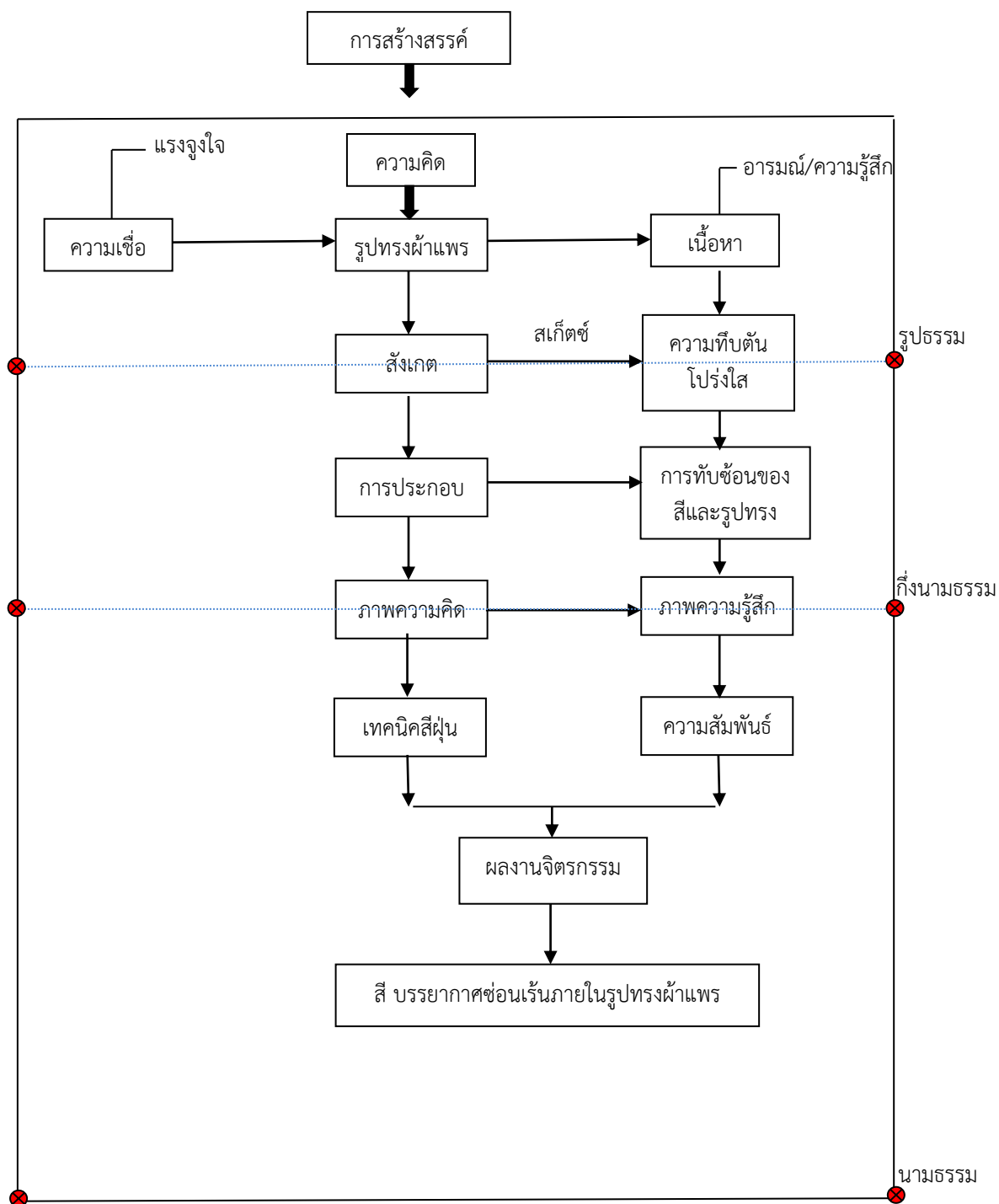
3. การกำหนดรูปทรง (Form) เป็นการนำรูปทรงผ้าแพรในมุมมองต่างๆผ่านวิธีการสเกッチ โดยอาศัยหลักการทางทัศนศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบของรูปทรงให้เกิดกลุ่มก้อนใหม่ เช่น รูปทรงประเภทเดียวกัน รูปทรงที่ต่อเนื่องกัน รูปทรงที่ซ้อนกัน (ภาพที่ 33) และสีกับรูปทรงที่ผนึกเข้าหากัน ดังภาพที่ 34

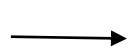
ภาพที่ 34 แสดงการทำงานของสีกับรูปทรงที่ผนึกเข้าหากัน

4. การกำหนดเนื้อหา (Content) จากการนำรูปทรงผ้าแพรมาประกอบเป็นภาพด้วยการทับซ้อน จากนั้นนำไปถ่ายสำเนาโดยการขยับภาพตามความต้องการทำให้ได้สำเนาภาพที่มีเส้น การซ้อนทับในรูปแบบใหม่ที่ถ่ายทอดเรื่องราวการทับซ้อนของรูปทรงระหว่างกันมาสร้างสรรค์ผลงานด้วยเทคนิคสีฝุ่นโดยวิธีการแต้มสี ป้ายสี และขีดเส้นสี เป็นการสร้างบรรยากาศการทับซ้อนของรูปทรง สีที่ทับซ้อนกันจะทับตัน สีในพื้นที่ว่างของภาพจะมีโปร่งใส การทับซ้อนกันของสีและรูปทรงก่อให้เกิดจินตนาการ บรรยากาศ อารมณ์ และความรู้สึกซ้อนเร้น

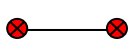
แสดงกระบวนการสร้างสรรค์

สัญลักษณ์

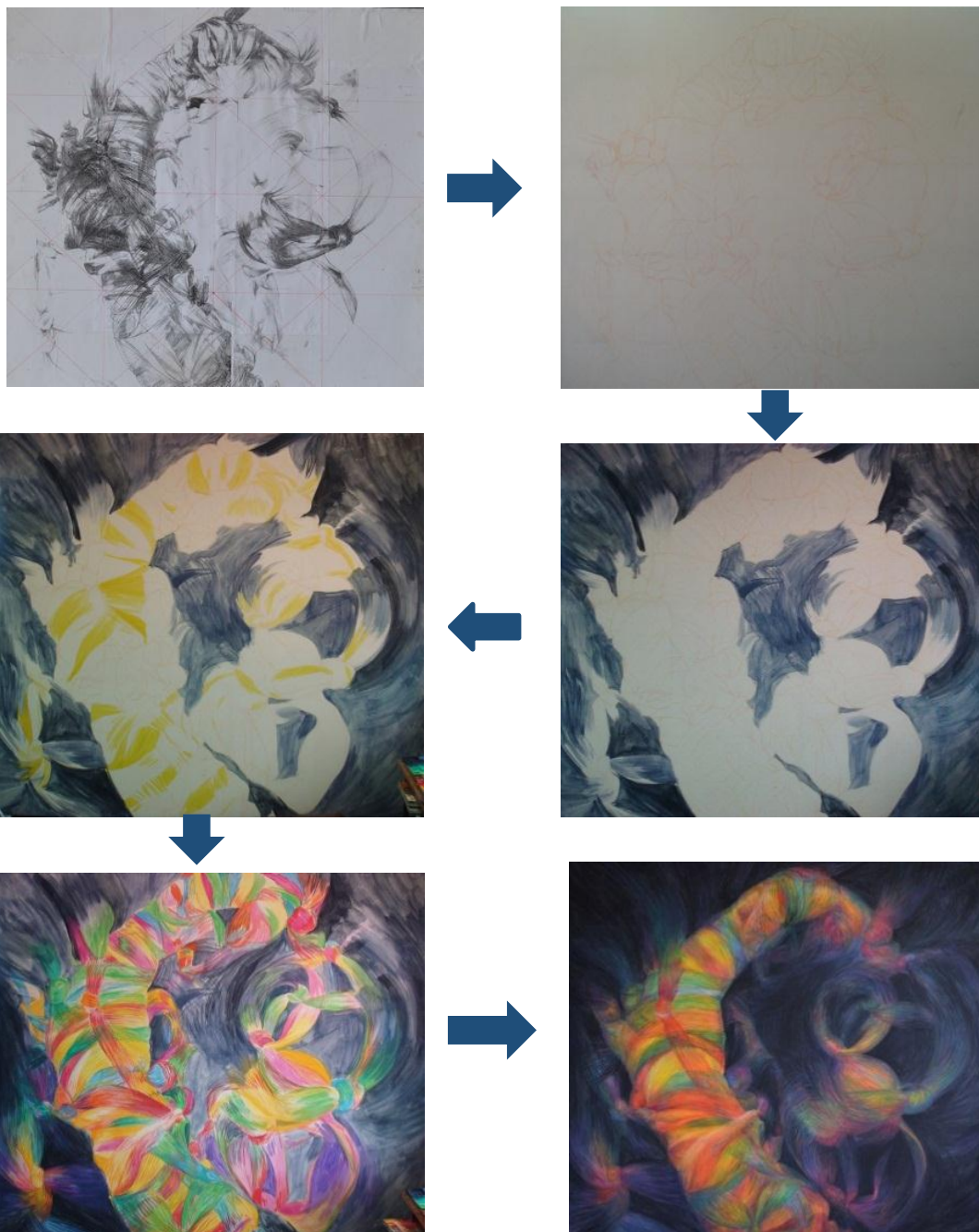
แสดงการเชื่อมโยง

ระดับชั้นของการเปลี่ยนแปลงทางรูปแบบ

ขั้นตอนการเขียนภาพ

ภาพต้นแบบ → นำไปขยาย → ร่างภาพด้วยดินสอสีชนิดละลายน้ำ → เขียนภาพด้วยสีฝุ่นสร้างน้ำหนักโดยรวม → ระบายสีตามลักษณะรูปทรง → สร้างความสัมพันธ์ของภาพโดยรวม → ใส่รายละเอียดภาพ ดังภาพที่ 35

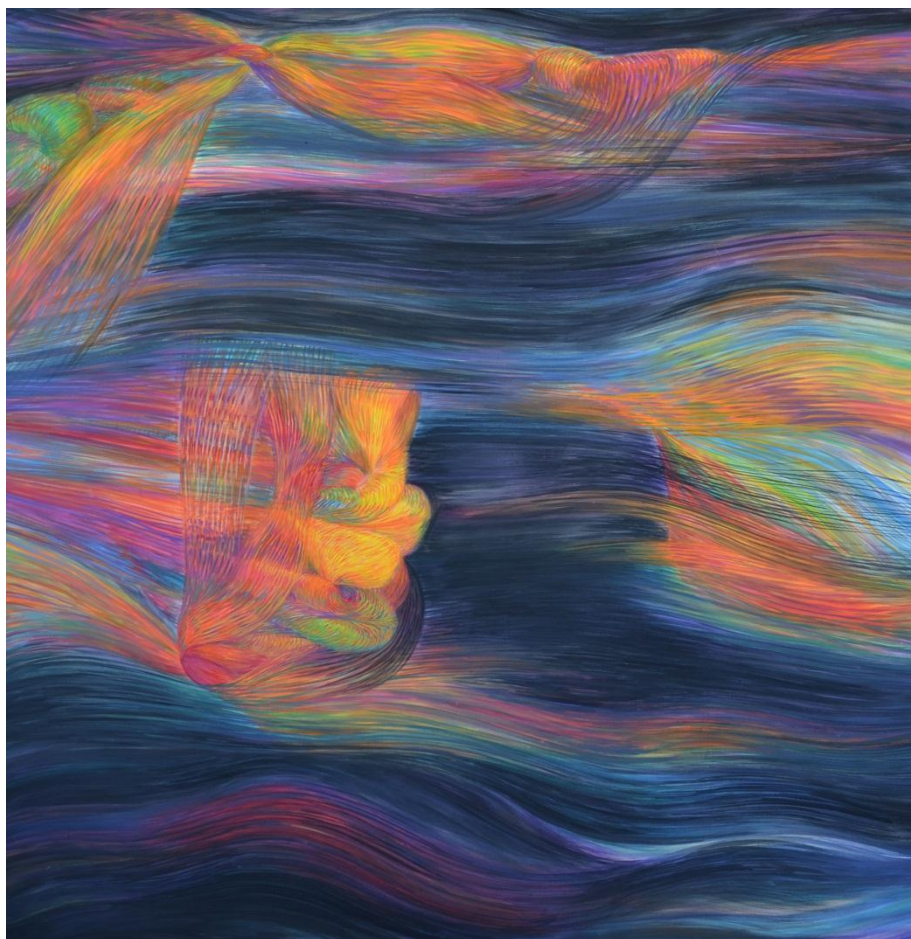

ภาพที่ 35 แสดงขั้นตอนการเขียนภาพ

ผลการวิจัย

เรื่อง สี บรรยากาศซ่อนเร้นภายในรูปทรงผ้าแพร ด้วยเทคนิคสีฝุ่นบนผ้าใบ ขนาด 200 × 200 เซนติเมตร (โดยประมาณ) จำนวน 4 ภาพ แบ่งระยะของการพัฒนางานสร้างสรรค์ได้ 4 ระยะ ดังนี้

การสร้างสรรค์ระยะที่ 1

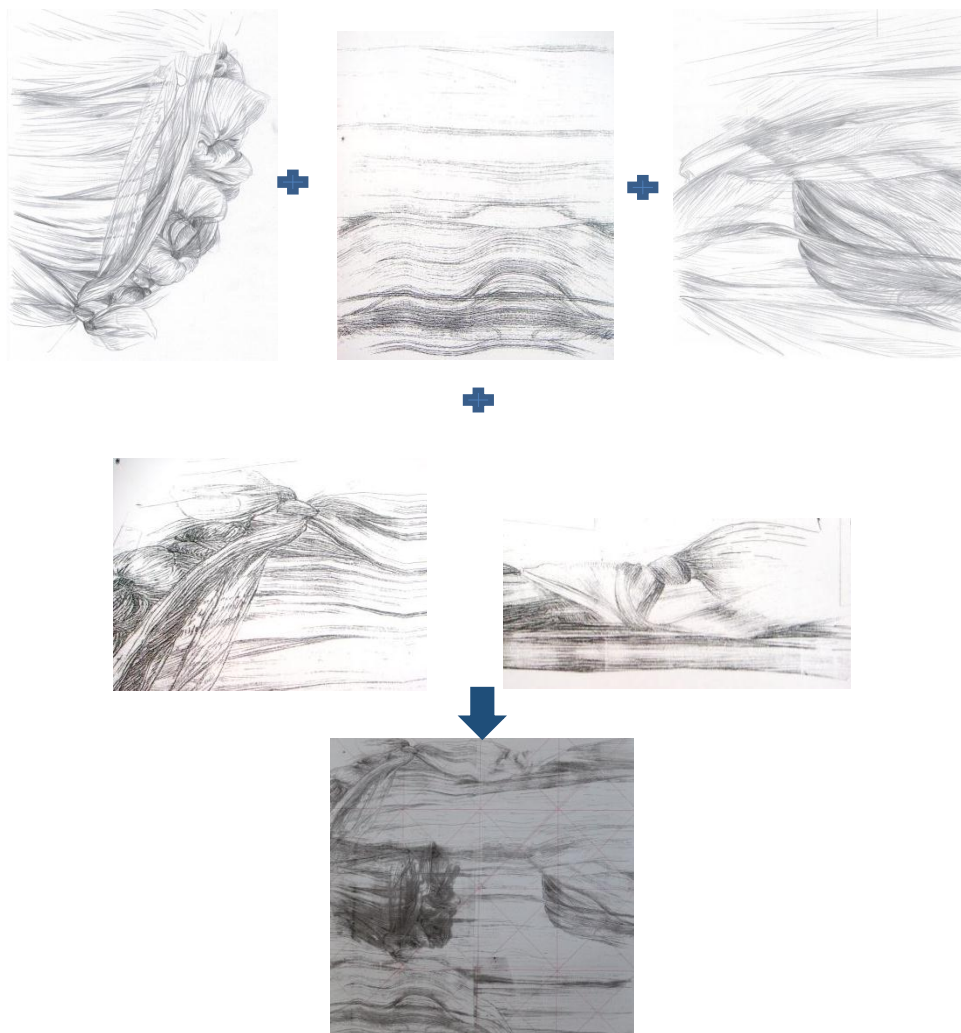
ภาพที่ 40	ชื่อภาพ	ความเคลื่อนไหวของสี
	เทคนิค	สีฝุ่นบนพื้นผ้าใบ
	ขนาด	200 × 200 เซนติเมตร
	ปีที่สร้างสรรค์	2556

วิเคราะห์ระยะที่ 1

พิจารณาจากปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาผลงานสร้างสรรค์ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

ความคิด มีความต้องการนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรมาประกอบทับซ้อนกันให้เกิดกลุ่มก้อน และนำมาจัดองค์ประกอบภาพแบบกระจายบนพื้นที่ว่างเพื่อสร้างมิติที่คล้อยตามกัน

ภาพร่างความคิด เกิดจากการทดลองนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรในมุมมองต่างๆ ผ่านวิธีถ่ายสำเนาโดยการขยับภาพตามความต้องการ ทำให้ได้สำเนาภาพที่มีเส้นการซ้อนทับในรูปแบบใหม่มาจัดองค์ประกอบภาพตามหลักของความเข้ากัน ความกลมกลืน และความสมดุล สร้างเป็นภาพต้นแบบ ดังภาพที่ 37

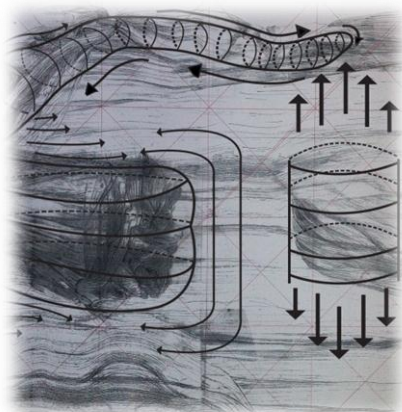

ภาพที่ 37 แสดงการประกอบของรูปทรงมาเป็นภาพต้นแบบ

โครงสร้างภายในของรูปทรง เกิดจากการมองผ่านรูปทรงแล้วเกิดจินตภาพถึงภาพที่ซ่อนอยู่ภายใน ทำให้คิดถึงภาพต้นไม้ กิ่งไม้ ในจังหวะทิศทางแตกต่างกัน ประกอบกับการทำงานร่วมกับโครงสร้างภายนอกของรูปทรง ดังภาพที่ 38 - 39

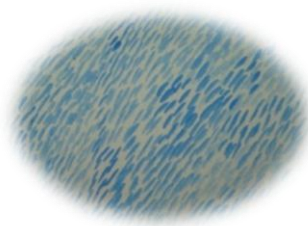

ภาพที่ 38 แสดงโครงสร้างภายในรูปทรง

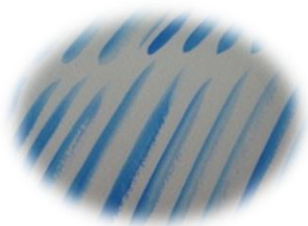

ภาพที่ 39 แสดงการทำงานของโครงสร้างภายนอก

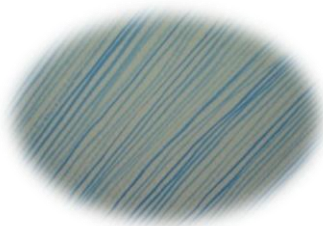
เทคนิควิธีการ เลือกใช้สีคู่ตรงข้ามที่มีความจัดของสีและคู่สีที่มีค่าน้ำหนักแตกต่างกันนำมาผสมผสานกัน ผ่านวิธีการแต้มสี ป้ายสี และการขีดเส้นสีทับซ้อนตามลักษณะของมวลที่มีขนาดเล็กใหญ่ จนเกิดความแตกต่างของพื้นผิว ช่วยสร้างความเด่นชัดของสี ดังภาพที่ 40

แต้มสี

ป้ายสี

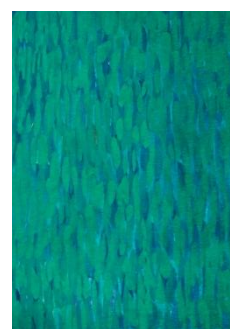
ขีดเส้นสี

คู่สีตรงข้าม

ค่าน้ำหนักสี

ความนุ่มนวลของสี

ภาพที่ 40 เทคนิควิธีการระบายสี

สรุปผลการสร้างสรรค์ระยะที่ 1

เป็นการนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรผ่านวิธีถ่ายสำเนาโดยการขยับภาพตามความต้องการ ทำให้ได้สำเนาภาพที่มีเส้นการซ้อนทับในรูปแบบใหม่ นำมาจัดองค์ประกอบภาพแบบกระจายบนพื้นที่ว่างตามหลักของความเข้ากัน ความกลมกลืน และความสมดุล ประกอบให้เกิดกลุ่มก้อนจากรูปทรงที่ต่อเนื่องกัน ซ้อนทับกัน จากนั้นนำมาสร้างสรรค์ด้วยเทคนิคสีฝุ่นผ่านวิธีการแต้ม การป้าย และการขีดเขียนสี ในการสร้างพื้นผิวที่มีความสลับซับซ้อนจากการเลือกคู่สีตรงข้ามที่มีความจัดของสี จนกลายเป็นเหตุปัจจัยกระตุ้นความรู้สึกซ่อนเร้น ปัญหาที่พบขาดความชัดเจนในความเป็นกลุ่มก้อนของรูปทรงที่ทับกัน

การสร้างสรรค์ระยะที่ 2

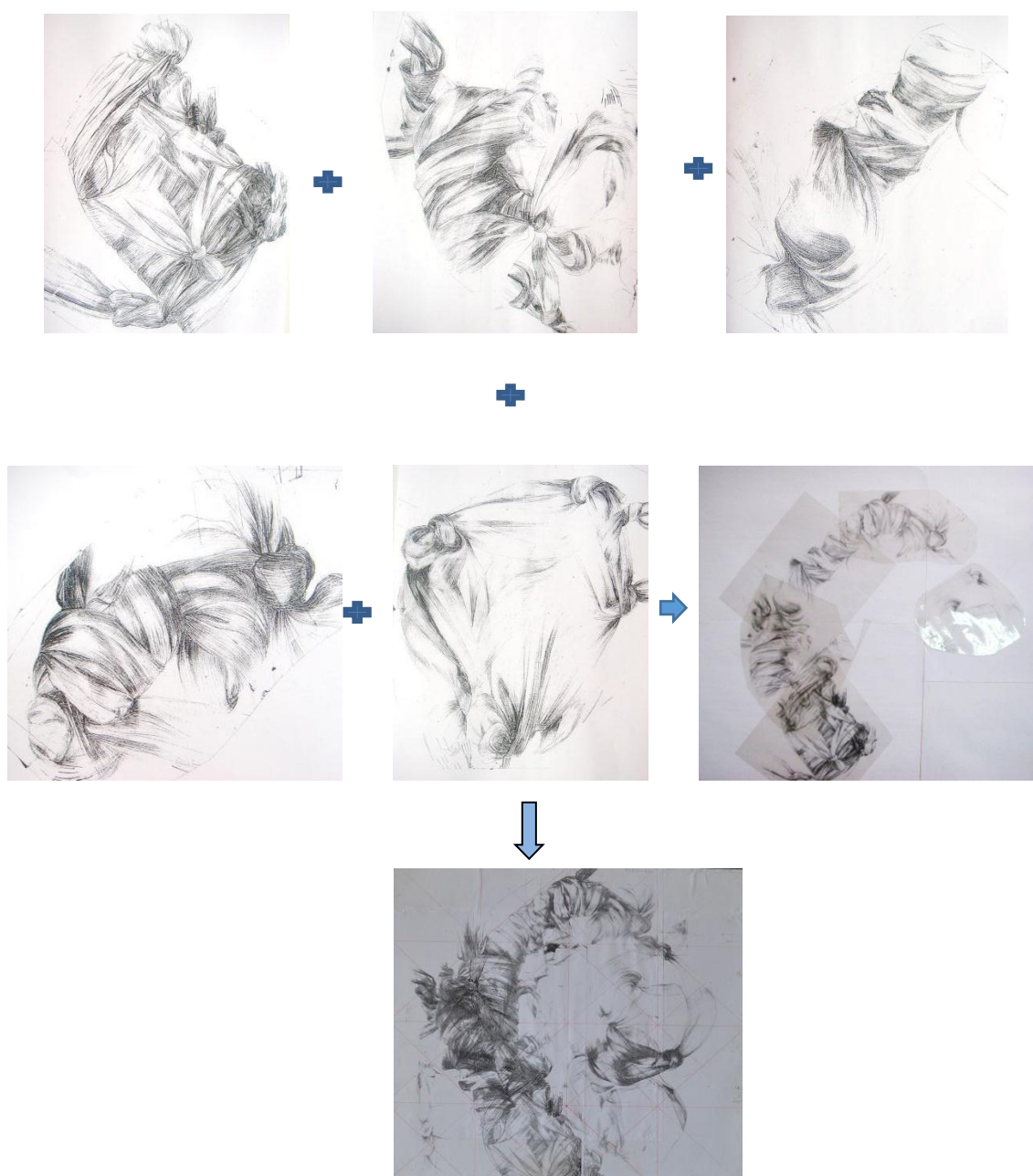

ภาพที่ 41	ชื่อภาพ	สัมพันธ์ภาพของรูปทรงโค้ง
	เทคนิค	สีฝุ่นบนพื้นผ้าใบ
	ขนาด	242 x 270 เซนติเมตร
	ปีที่สร้างสรรค์	2556

วิเคราะห์ระยะที่ 2

ความคิด เกิดความต้องการนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรที่มีการมัด ขมวดปมจากมุมมองต่างๆ นำมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นรูปทรงเดี่ยวที่สัมพันธ์กับพื้นที่ว่าง

ภาพร่างความคิด เป็นการนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรจากมุมมองต่างๆทดลองประกอบเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มก้อนด้วยการทับซ้อนกัน การฉีกเข้าหากันเกิดรูปทรงใหม่ ผ่านวิธีถ่ายสำเนาโดยการขยับภาพตามความต้องการ ทำให้ได้สำเนาภาพที่มีเส้นการซ้อนทับเป็นรูปทรงเดี่ยวที่สัมพันธ์กับพื้นที่ว่างมาเป็นภาพต้นแบบ ดังภาพที่ 42

ภาพที่ 42 แสดงการประกอบของรูปทรงมาเป็นภาพต้นแบบ

โครงสร้างภายในของรูปทรง เกิดจากการมองผ่านรูปทรงแล้วเกิดจินตภาพถึงภาพที่ซ่อนอยู่ภายในรูปทรง ทำให้คิดถึงภาพต้นไม้ที่โน้มกิ่งอ่อนเอนไปตามธรรมชาติ ประกอบกับการทำงานร่วมกับโครงสร้างภายนอกของรูปทรง ดังภาพที่ 43 - 44

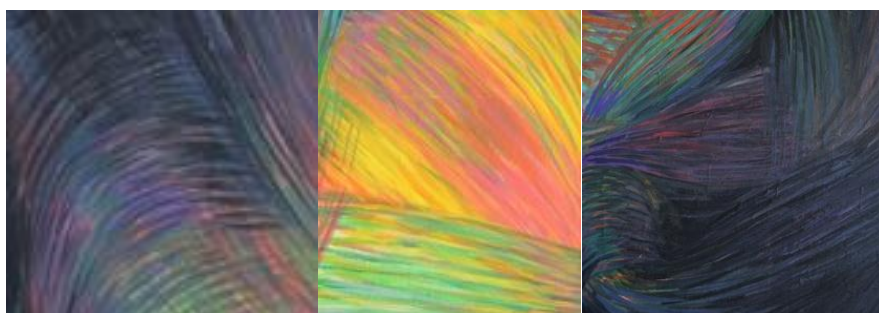

ภาพที่ 43 แสดงโครงสร้างภายในรูปทรง

ภาพที่ 44 แสดงการทำงานของโครงสร้างภายนอก

เทคนิควิธีการ เกิดจากเทคนิคสีฝุ่นผ่านวิธีการแต้ม การป้าย และการขีดเส้นสีตามลักษณะมวลของรูปทรงผ้าแพรทับซ้อนกันจนเกิดความหนาแน่นของพื้นผิวมีความละเอียดกลมกลืนเป็นกลุ่มก้อนที่บิดัน ดังภาพที่ 45

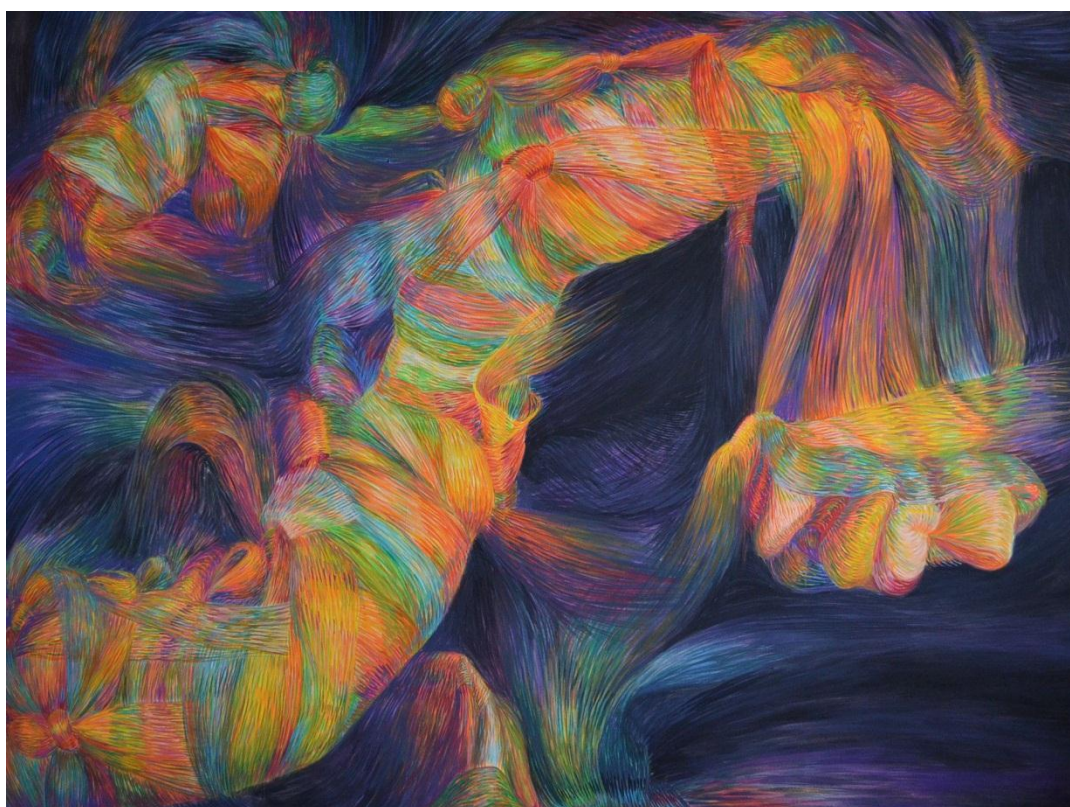

ภาพที่ 45 เทคนิควิธีการระบายสี

สรุปผลการสร้างสรรค์ระยะที่ 2

เป็นการนำรูปทรงผ้าแพรมาประกอบเชื่อมต่อ ทับซ้อน เป็นกลุ่มก้อนที่มีโครงสร้างขนาดใหญ่เป็นจุดสนใจของภาพ โดยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างรูปและพื้นจากการทับซ้อนของพื้นผิวความโปร่งบางของรูปทรง และค่าน้ำหนักสีแตกต่างกันจากการเลือกคู่สีตรงข้ามผ่านวิธีการแต้ม การป้าย การขีดเส้นสี และการทับซ้อนของสีเกิดความสดใสนุ่มนวล ปัญหาที่พบในการใช้สีคือสร้างการซ้อนทับจนเกิดน้ำหนักระหว่างรูปกับพื้นที่มีการเน้นความโดดเด่นของรูปทรงมากเกินไป และความกลมกลืนของพื้นผิวที่ช่วยสร้างบรรยากาศของภาพเป็นเหตุให้การซ้อนทับของสีขาดความโปร่งใส

การสร้างสรรค์ระยะที่ 3

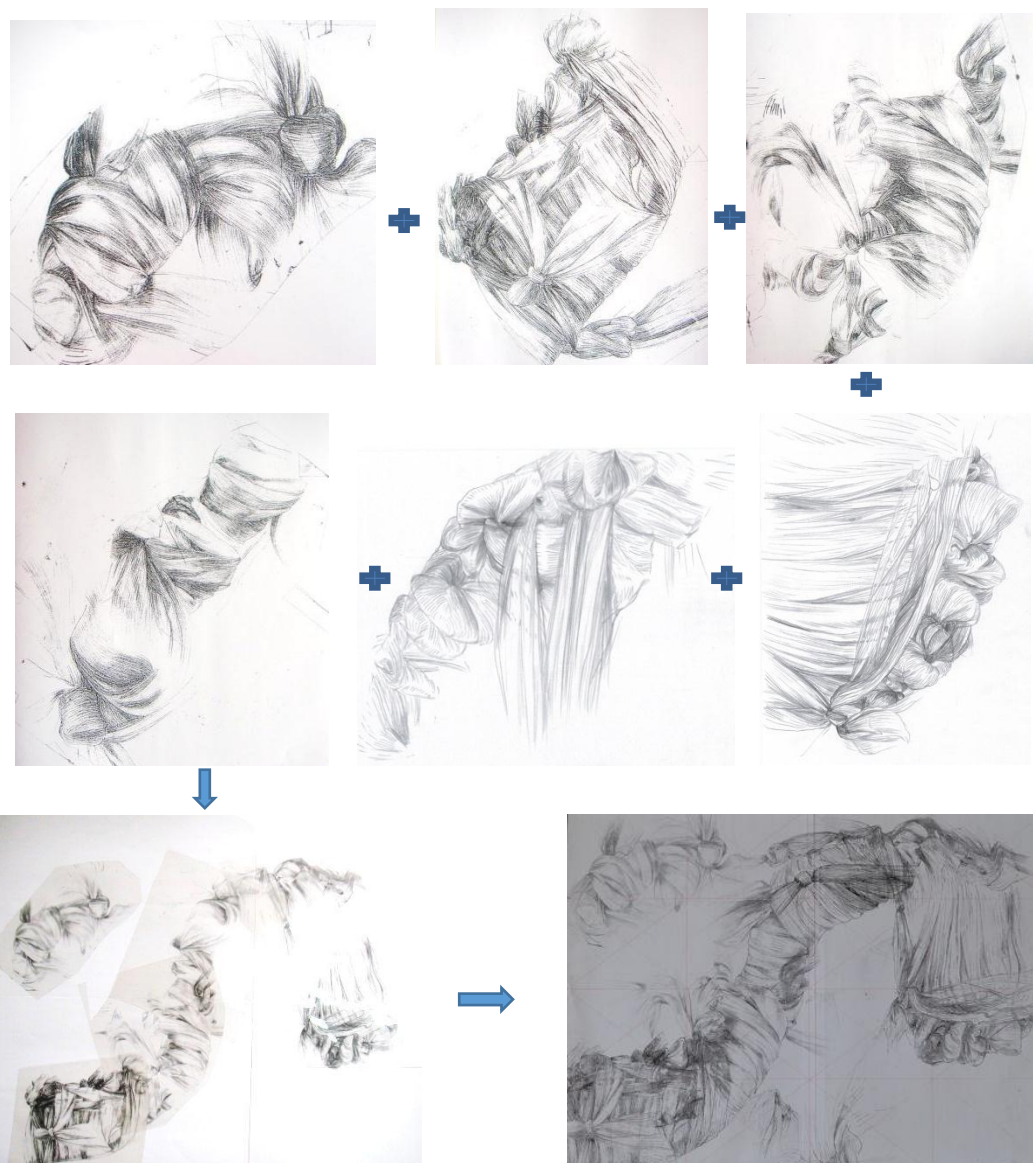

ภาพที่ 46	ชื่อภาพ	ดุลยภาพของการถ่วงน้ำหนัก
	เทคนิค	สีฝุ่นบนพื้นผ้าใบ
	ขนาด	200 x 265 เซนติเมตร
	ปีที่สร้างสรรค์	2557

วิเคราะห์ระยะที่ 3

ความคิด เกิดความต้องการนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรที่มีการมัด ขมวดปมจากมุมมองต่างๆ นำมาประกอบเข้าด้วยกันเป็น 2 รูปทรง ขนาดต่างกันเพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่างกันและสัมพันธ์กับพื้นที่ว่าง

ภาพร่างความคิด การเลือกภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรจากมุมมองต่างๆ ทดลองประกอบเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มก้อน ด้วยการทับซ้อนกัน การฉีกเข้าหากันเกิดรูปทรงใหม่ที่มีขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ผ่านวิธีถ่ายสำเนาโดยการขยับภาพตามความต้องการ ทำให้ได้สำเนาภาพต้นแบบที่มีเส้นการซ้อนทับ ประสานสัมพันธ์กับพื้นที่ว่าง ดังภาพที่ 47

ภาพที่ 47 แสดงการประกอบของรูปทรงมาเป็นภาพต้นแบบ

โครงสร้างภายในของรูปทรง เกิดจากการมองผ่านรูปทรงแล้วเกิดจินตภาพถึงรูปที่ซ่อนอยู่ภายในรูปทรง ทำให้คิดถึงภาพกิ่งไม้ขนาดเล็ก กลาง และใหญ่ จัดอยู่ในองค์ประกอบที่ถ่วงดุลซึ่งกันและกัน ประกอบกับการทำงานร่วมกับโครงสร้างภายนอกของรูปทรง ดังภาพที่ 48 - 49

ภาพที่ 48 แสดงโครงสร้างภายในรูปทรง

ภาพที่ 49 แสดงการทำงานของโครงสร้างภายนอก

เทคนิควิธีการ เลือกใช้สีใดสีหนึ่งสอดแทรกสีคู่ตรงข้ามผสมกับการนำคู่สีตรงข้ามมาทับซ้อนกัน ผ่านวิธีการการแต้ม การป้าย การขีดเส้นสีซ้อนทับกันจนเกิดมิติใหม่ของรูปทรง และการเชื่อมโยงกับพื้นที่ว่างของรูปทรงขนาดใหญ่กับขนาดเล็กสร้างความโปร่งบางของรูปทรงบนพื้นสีดำ และโปร่งใสของสีบนรูปทรงที่บดตัน ดังภาพที่ 50

แสดงการสอดแทรกสีคู่ตรงข้าม

แสดงความโปร่งใสของสีบนรูปทรงที่บดตัน

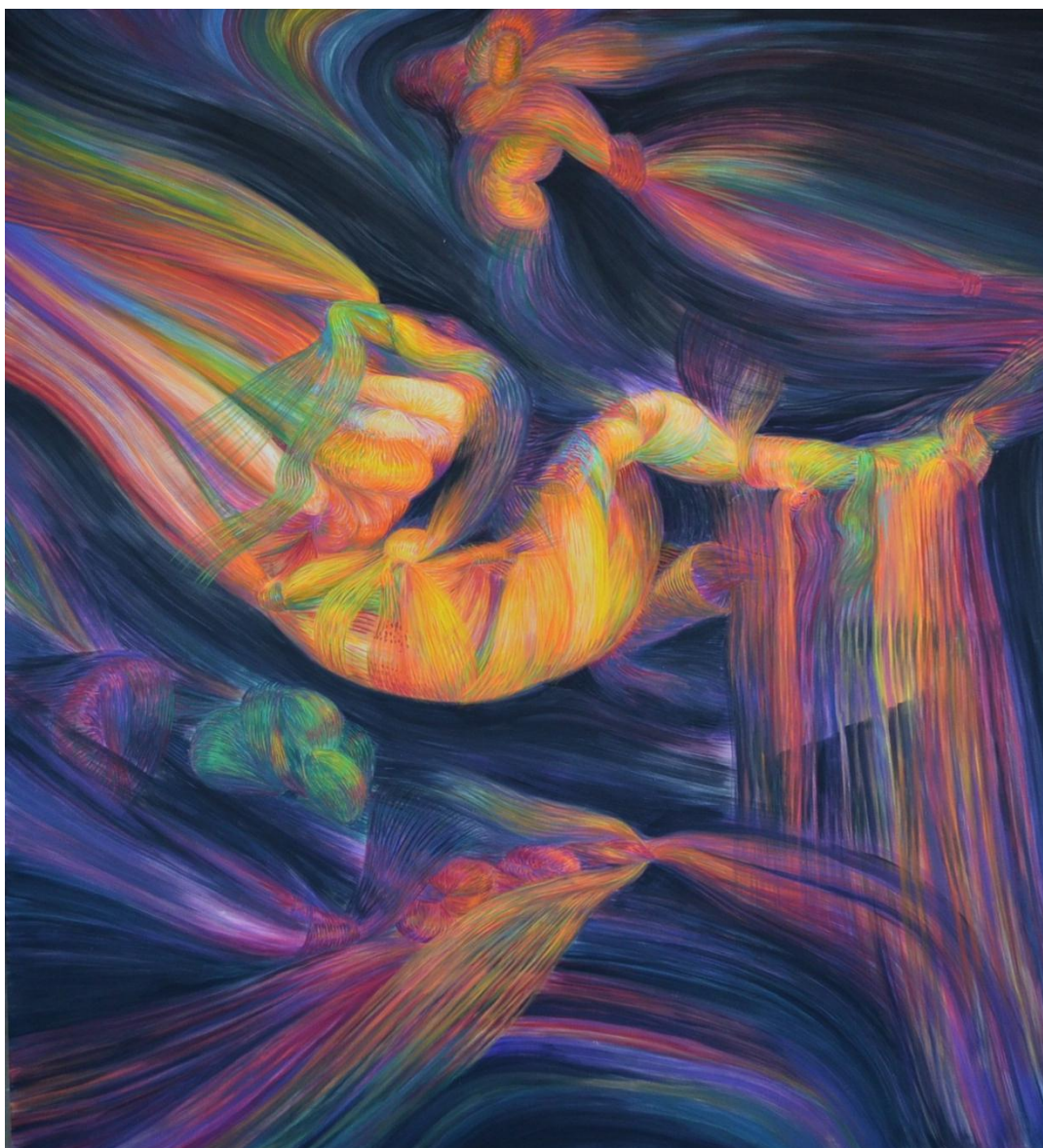
แสดงความโปร่งบางของรูปทรงบนพื้นสีดำ

ภาพที่ 50 เทคนิควิธีการระบายสี

สรุปผลการสร้างสรรค์ระยะที่ 3

เป็นความต้องการนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรที่มีการมัด ขมวดปมจากมุมมองต่าง ๆ นำมาประกอบเข้าด้วยกันเป็น 2 รูปทรง ที่มีขนาดต่างกันเพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่างกันและสัมพันธ์กับพื้นที่ว่าง เพื่อแก้ปัญหาทางองค์ประกอบศิลป์ที่เกิดจากความโดดเด่นของรูปทรงเดียวในระยะที่ 2 โดยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างรูปทรงขนาดใหญ่ และขนาดเล็ก เน้นพื้นที่ที่เกิดจากวิธีการมัด การป่าย การขีดเส้นสีให้มีความแตกต่างของรอยพู่กันมากขึ้นช่วยเพิ่มความโปร่งใสของสีมากขึ้น ปัญหาที่พบการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างรูปทรงกับพื้นที่ว่างขาดความชัดเจนในการสร้างมิติของภาพในแนวลึก

การสร้างสรรค์ระยะที่ 4

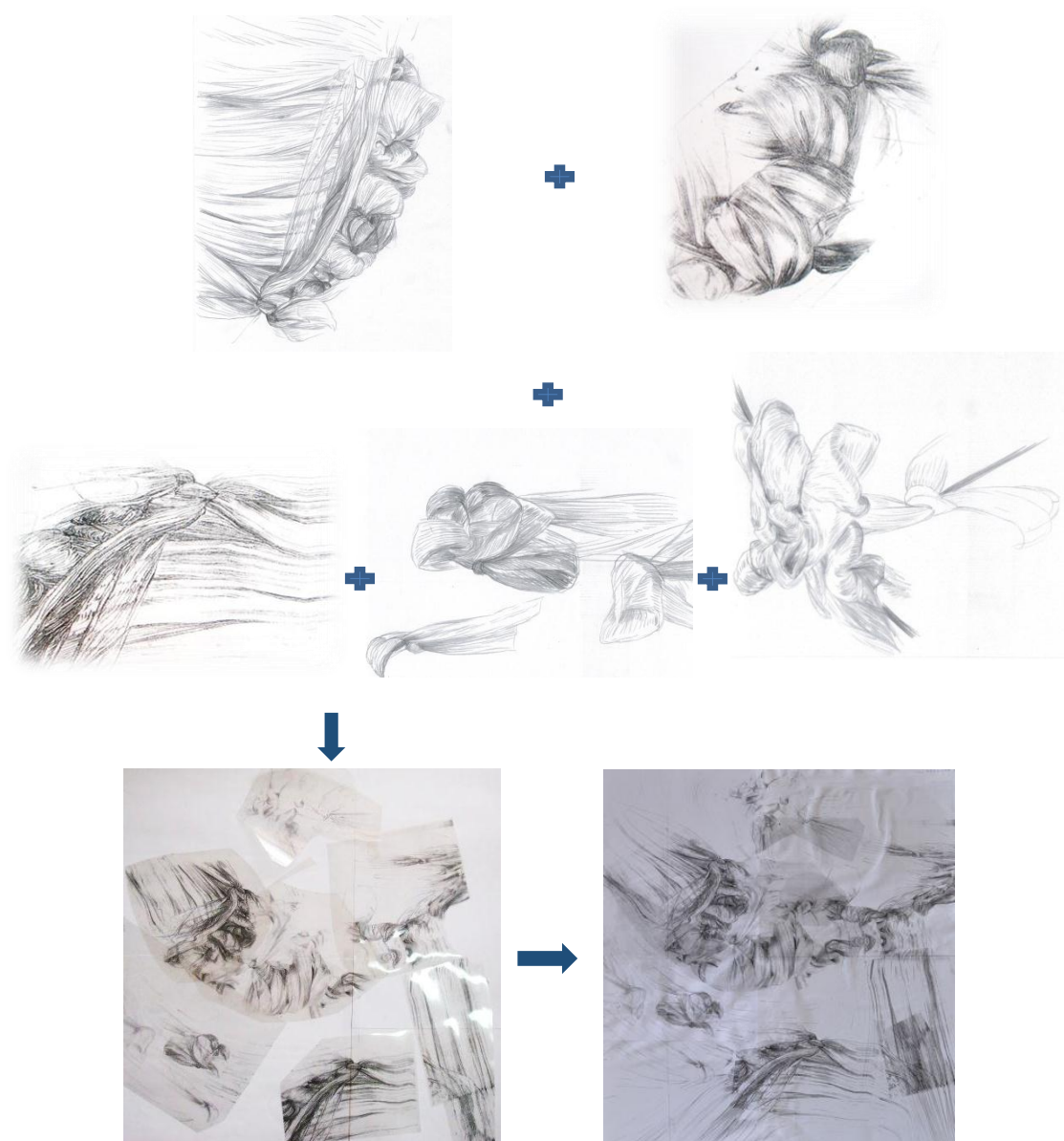

ภาพที่ 51	ชื่อภาพ	ลีลาการเคลื่อนไหวของรูปและสี
	เทคนิค	สีฝุ่นบนพื้นผ้าใบ
	ขนาด	260 x 250 เซนติเมตร
	ปีที่สร้างสรรค์	2557

วิเคราะห์ระยะที่ 4

ความคิด มีความต้องการที่จะแก้ไขปัญหาจากการสร้างมิติความลึกของภาพ และการให้ความสำคัญของพื้นที่ว่างมากขึ้น โดยนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรจากมุมมองต่าง ๆ นำมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มก้อนขนาดต่างกัน ในหลายๆรูป และนำมาสร้างความเชื่อมโยงระหว่างกันจนเกิดมิติสัมพันธ์กับพื้นที่ว่าง และเพิ่มความเด่นชัดของรูปทรงโปร่งใสในพื้นที่ว่างซ้อนทับบนรูปทรงที่บดตัน

ภาพร่างความคิด การเลือกภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรจากมุมมองต่างๆ ได้มีการทดลองประกอบด้วยวิธีการทับซ้อนกัน ผสานผนึกเข้าหากันจึงทำให้เกิดกลุ่มก้อนขนาดต่างกันหลายๆรูป ผ่านวิธีถ่ายสำเนาโดยการขยับภาพตามความต้องการ ทำให้ได้สำเนาภาพต้นแบบที่มีเส้นการซ้อนทับหลายๆภาพนำมาจัดองค์ประกอบเป็นภาพใหม่ ดังภาพที่ 52

ภาพที่ 52 แสดงการประกอบของรูปทรงมาเป็นภาพต้นแบบ

โครงสร้างภายในของรูปทรง เกิดจากการมองผ่านรูปทรงแล้วเกิดจินตภาพถึงรูปที่ซ่อนอยู่ภายใน ทำให้คิดถึงภาพกิ่งไม้ขนาดต่างๆ ล่องลอยเคลื่อนไหวอยู่ในอากาศ ประกอบกับการทำงานร่วมกับโครงสร้างภายนอกของรูปทรง ดังภาพที่ 53 - 54

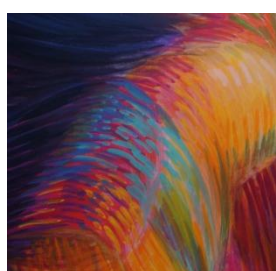

ภาพที่ 53 แสดงโครงสร้างภายในรูปทรง

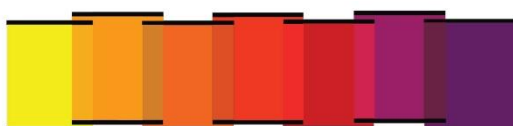

ภาพที่ 54 แสดงการทำงานของโครงสร้างภายนอก

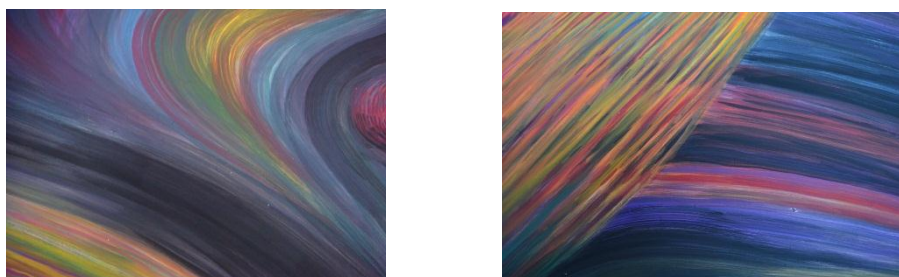
เทคนิควิธีการ เลือกใช้สีใดสีหนึ่งโดยสอดแทรกลงไปเป็นสีคู่ตรงข้ามกับค่าน้ำหนักของสีมาซ้อนทับกัน เพื่อสร้างความแตกต่างของพื้นผิวด้วยการเพิ่มขนาดพู่กันและแปลงทาสีให้มีความแตกต่างมากขึ้น ผ่านวิธีการการแต้ม การป้าย การขีดเส้นสีตามทิศทางของรูปทรงซ้อนทับระหว่างกันกับพื้นที่ว่าง ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวของสีที่ทับซ้อนกันจะทับตัน สีในพื้นที่ว่างของความมืดจะโปร่งใส ดังภาพที่ 55

เทคนิควิธีการการสอดแทรกสีคู่ตรงข้าม

แสดงค่าน้ำหนักของสีมาซ้อนทับกัน

เทคนิควิธีการสร้างพื้นผิวจากการใช้พู่กันและแปรง

แสดงค่าน้ำหนักของสีที่เกิดจากการซ้อนทับของสีคู่ตรงข้าม

ภาพที่ 55 เทคนิควิธีการระบายสี

สรุปผลการสร้างสรรค์ระยะที่ 4

เป็นการนำปัญหาทางทัศนศิลป์ในผลงานการสร้างสรรค์ระยะที่ผ่านมาเข้ามาแก้ไขพัฒนาขึ้นใน ระยะที่ 4 เรื่องการสร้างมิติความลึกของภาพและการให้ความสำคัญของพื้นที่ว่างมากขึ้น โดยนำภาพสเก็ตช์รูปทรงผ้าแพรจากมุมมองต่างๆนำมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มก้อนขนาดต่างกันหลายรูป นำมาสร้างความเชื่อมโยงระหว่างกันให้เกิดมิติสัมพันธ์กับพื้นที่ว่าง และเพิ่มความเด่นชัดของรูปทรง โปร่งใสในพื้นที่ว่างซ้อนทับบนรูปทรงที่บดบัง โดยคำนึงถึงความงาม ความสมดุล ความผสมกลมกลืนจน เกิดเอกภาพทางองค์ประกอบศิลปะ ถ่ายทอดผ่านเทคนิคสีฝุ่นที่มีลักษณะเฉพาะเพื่อช่วยสร้างความ เชื่อมโยงระหว่างการจัดของคู่สีตรงข้ามและสีที่มีค่าน้ำหนักต่างกัน ช่วยให้เกิดบรรยากาศของ ความรู้สึกซ่อนเร้น

ผลงานสร้างสรรค์มีความสมบูรณ์น่าพอใจตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย ทั้งรูปแบบ เทคนิค วิธีการ ความคิด และเนื้อหา ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหา ข้อผิดพลาด ส่วนดี และส่วนด้อย บางอย่างใน ผลงานชิ้นที่ผ่านมาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขขึ้นมาในบางส่วน จากจุดนี้เองผลงานชุดนี้จึงทำให้ผู้วิจัย ถ่ายทอดสาระ ความงาม สุนทรียภาพ ความเร้นลับแห่งวัตถุที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน และมีความหมายในตัว ของมันเองอย่างชัดเจน ก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ทัศนคติที่อาศัยรากฐาน ความรู้ความเข้าใจสืบต่อไปในภายหน้า

